

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 694/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s. r. o., Brezová 10, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Blyšťan, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 48 Er 598/2008 zo 17. júla 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 CoE 471/2015 z 10. marca 2016 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 48 Er 598/2008 zo 17. júla 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoE 471/2015 z 10. marca 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na okresnom súde sa na základe návrhu sťažovateľa (oprávneného) viedlo exekučné konanie proti povinným na vymoženie sumy 7 500 000 Sk (248 954,39 €) s príslušenstvom.

Napadnutým uznesením okresného súdu bolo zmenené uznesenie okresného súdu č. k. 48 Er 598/08-31 z 1. júla 2008 tak, že exekúcia sa zastavuje. Okresný súd takto rozhodol bez nariadenia pojednávania. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že „*vykonaným dokazovaním mal súd nepochybne preukázané*“, že predmetný rozhodcovský rozsudok nebol žalovaným vôbec doručený do vlastných rúk a že tento rozhodcovský rozsudok navyše nebol vykonateľný po formálnej stránke z dôvodu, že neobsahoval všetky zákonom predpokladané materiálne náležitosti.

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Namietal, že súd prvého stupňa nenariadil pojednávanie a nedal mu možnosť vyjadriť sa k obsahu listín a k ďalším dôkazom, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej tvrdil,

že rozhodcovský rozsudok bol žalovaným doručený „*osobne tretím subjektom*“, pričom doručenie predmetného rozhodcovského rozsudku žalovaní potvrdili v listine „*Vzájomné záväzky*“ z 22. mája 2007 vlastnoručným podpisom. Taktiež vo svojom odvolaní namietal prílišný formalizmus okresného súdu vo vzťahu k posúdeniu vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. O sťažovateľom podanom odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že prvostupňový ani odvolací súd nenariadili v jeho veci pojednávanie, na ktorom by sa mohol vyjadriť k dôkazom, na základe ktorých okresný súd exekúciu zastavil. Okresný súd navyše takto rozhodol po siedmich rokoch od začatia konania.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že okresný súd vo veci vykonal dokazovanie, na čo sám výslovne v napadnutom uznesení poukázal. A ak takéto dokazovanie okresný súd skutočne vykonal, bol povinný nariadiť pojednávanie. Sťažovateľ taktiež poukazuje na to, že jeho práva „*boli v rámci konania pred súdom prvého stupňa hrubo porušené, nakoľko nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom a ich vykonaniu, resp. navrhnúť svoje vlastné dôkazy na preukázanie dokazovaných tvrdení – to všetko ešte pred vydaním samotného rozhodnutia, aby bola následne zachovaná aj dvojinštančnosť konania*“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že všeobecné súdy nevykonali ďalšie dôkazy, ktoré mohli svedčiť v jeho prospech. Všeobecné súdy podľa sťažovateľa pristupovali k výberu dôkazov selektívne a na základe toho dospeli k arbitrárnemu záveru o porušení „*zákonných ustanovení*“ vzťahujúcich sa na doručovanie písomností.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*1. Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i právo sťažovateľa garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa podľa čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru postupom v konaní a rozhodnutím Krajského súdu*

v Košiciach zo dňa 10. 3. 2016 sp. zn. 7 CoE 471/2015 a postupom v konaní a rozhodnutím Okresného súdu Košice II zo dňa 17. 7. 2015 sp. zn. 48 Er 598/2008, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. 3. 2016 sp. zn. 7 CoE 471/2015 a uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 17. 7. 2015 sp. zn. 48 Er 598/2008, sa rušia a vec sa vracia Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy v exekučnej veci, v ktorej vystupuje na strane oprávneného, rozhodli o zastavení exekúcie bez nariadenia pojednávania, čím mu odňali možnosť vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Všeobecné súdy navyše dospeli k svojvoľným záverom o nedoručení exekučného titulu oprávneným a o nedostatku jeho formálnej vykonateľnosti.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pretože na základe prípustného opravného

prostriedku toto preskúmanie patrilo do právomoci všeobecného súdu (krajský súd). Sťažovateľ prípustný riadny opravný prostriedok aj využil a proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal odvolanie, na základe ktorého bolo tak napadnuté uznesenie okresného súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v odvolacom konaní preskúmané krajským súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. IV. ÚS 236/07, IV. ÚS 115/07, I. ÚS 688/2016, II. ÚS 782/2016, III. ÚS 198/2017) odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa smerujúce proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoje zjednocujúce stanovisko sp. zn. PLz. ÚS 1/2014, podľa ktorého: „Pri preskúmaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku) sa môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (od 1. júla 2016 Civilného sporového poriadku, pozn.) vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd pri preskúmaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania; ak tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávneného vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku postačuje, ak je oprávnenému táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní.“.

Z judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 203/2011, II. ÚS 417/2011, IV. ÚS 456/2012) ďalej vyplýva, že príslušný všeobecný súd je oprávnený preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, a nielen pred vydaním poverenia. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená (pozri tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 164/1996 z 27. januára 1997, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 58/1997).

Ústavný súd konštatuje, že jeho právne závery vyplývajúce zo zjednocujúceho stanoviska sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 s odkazom na ďalšiu už citovanú judikatúru možno analogicky aplikovať aj na okolnosti tohto prípadu, v ktorom bola najskôr nariadená exekúcia a až v neskoršom štádiu konania dospel príslušný všeobecný súd k záveru, že exekučný titul pripojený k návrhu na vykonanie exekúcie nie je vykonateľný a že tento exekučný titul povinným navyše vôbec nebol doručený.

Už na základe uvedených skutočností možno konštatovať, že vzhľadom na to, že okresný súd pri svojom rozhodovaní o zastavení exekúcie vychádzal výlučne z listín uvedených v § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom v tom čase (ďalej len „Exekučný poriadok“),

nemusel pre účely svojho rozhodovania nariadiť pojednávanie, na ktorom by mal sťažovateľ možnosť vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom.

Aj ak by ústavný súd dal sťažovateľovi za pravdu v tom, že okresný súd v jeho veci dokazovanie skutočne vykonal, na výsledku vo veci by to nič nemenilo. Za týchto okolností by z pohľadu ústavného súdu bolo potrebné posúdiť, či sťažovateľ ako oprávnený mal možnosť vyjadriť sa k podkladom, na základe ktorých okresný súd exekúciu zastavil, (aspoň) v odvolacom konaní, a či krajský súd ako súd odvolací reagoval na tieto jeho námietky a dal na ne primeranú a dostatočnú odpoveď.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: *«Po preskúmaní obsahu spisu sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že exekučný titul (rozhodcovský rozsudok č. k. RKCb 1/2007-9 zo dňa 07. 05. 2007) vydaný rozhodcom [REDAKOVANÉ] doposiaľ nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a preto nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, keďže predmetný rozhodcovský rozsudok nebol povinným v 1. a 2. rade doručený účinne.*

Z obsahu vyjadrení účastníkov konania a listín obsiahnutých v exekučnom spise je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok mal dňa 22. 05. 2007 povinným v 1. a 2. rade údajne osobne doručiť [REDAKOVANÉ] ako tretia osoba a to na základe poverenia rozhodcu [REDAKOVANÉ]. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že rozhodcovský rozsudok nebol povinným v 1. a 2. rade doručovaný v súlade so zákonnými ustanoveniami vzťahujúcimi sa na doručovanie (ust. § 51 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v spojení s ust. § 45 O. s. p.), nakoľko doručenie písomnosti určenej adresátovi do vlastných rúk prostredníctvom tretej osoby, ktorá nie je rozhodcom rozhodcovského súdu ani doručovateľom, nie je doručením v súlade so zákonom. Navyše prevzatie uvedeného rozhodcovského rozsudku zo dňa 07. 05. 2007 nepreukazuje žiadna oficiálna doručka podpísaná oboma povinnými v 1. a 2. rade, ale prevzatie rozsudkov je uvedené len na listine „Vzájomné záväzky“ zo dňa 22. 05. 2007 s textom, že „dlžník podpisom tejto dohody potvrdzuje prevzatie predmetného rozhodcovského rozsudku zo dňa 07. 05. 2007 a zároveň sa vzdáva námietok proti nemu“. Súd prvého stupňa taktiež správne uviedol, že uvedená listina označená ako „Vzájomné záväzky“ spoľahlivo nepreukazuje

účinné doručenie exekučného titulu povinným v 1. a 2. rade. Odvolací súd tiež poznamenáva, že doručením rozsudku (akéhokoľvek) nemôže byť poverená osoba, ktorá má na veci protichodný právny záujem, čo ustálená súdna prax hodnotí ako neúčinné doručenie. V tomto prípade mal rozhodca poveriť doručením svojho rozsudku povinným práve [REDACTED], ktorý bol remitentom zmenky neskôr indosovanej na ďalšiu osobu, teda bol pôvodným veriteľom zodpovedajúcim nadobúdateľovi práv zo zmenky za jej zaplatenie dlžníkmi (povinnými), z čoho je zrejmé, že na rozhodnutí mal protichodný právny záujem ako povinní.»

Ústavný súd konštatuje, že citované závery krajského súdu nevykazujú žiadne znaky arbitrárnosti či svojvôle. Krajský súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom reagoval na odvolacie námietky sťažovateľa týkajúce sa doručovania rozhodcovského rozsudku, pričom správne poukázal na skutočnosť, že za daných okolností exekučný titul nebol povinným účinne doručený. Krajským súdom prezentované závery nie je preto z pohľadu ústavného súdu možné hodnotiť ako ústavne neudržateľné.

Pokiaľ ide o sťažovateľove námietky týkajúce sa materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: *„Napokon odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa o materiálnej nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu), ktorý postráda určitosť ním priznaného oprávnenia a uloženej povinnosti. Z výroku rozhodnutia musí byť totiž jednoznačne zrejmé, aké práva a povinnosti ním boli uložené, prípadne aký právny vzťah alebo právo bolo priznané. Z predmetného exekučného titulu síce vyplýva uloženie povinnosti povinným zaplatiť spoločne a nerozdielne 7.500.000 Sk spolu so 6 % úrokom z omeškania od 17. 4. 2007 do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku, avšak nie je zrejmé, akým spôsobom žalovaní svoju povinnosť splnia, keďže vo výroku nie je uvedené, kto je oprávnený uvedené plnenie prijať. V tomto smere nemožno neurčitost' výroku konvalidovať poukazom na záhlavie rozhodnutia, z ktorého vyplýva len presná identifikácia účastníkov konania, orgánu, ktorý rozhodnutie vydal a predmet konania (nie spôsob splnenia uloženej povinnosti).*

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že oprávnenie ale aj povinnosť exekučného súdu preskúmať materiálnu stránku vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu vyplýva z ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní.“

Ústavný súd pripúšťa určitú mieru formalizmu záverov krajského súdu, ale podľa jeho názoru nedosahujú taký rozmer, že po zohľadnení všetkých okolností danej veci dosiahli takú intenzitu, ktorá by naznačovala možné porušenie sťažovateľom označených práv. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa spočívajúcu v tom, že krajský súd ako súd odvolací v jeho veci nenariadil pojednávanie, ústavný súd konštatuje, že krajský súd v danom prípade postupoval v súlade s procesnoprávnym predpisom, konkrétne s § 214 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom v tom čase (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto predpisom bol v čase rozhodovania krajského súdu Občiansky súdny poriadok.

Vzhľadom na uvedené závery, a síce, že okresný súd pri svojom rozhodovaní o zastavení exekúcie nezohľadňoval listiny nad rámec listín uvedených v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a aj v prípade, ak by to tak nebolo, sťažovateľ mal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom v odvolacom konaní pred krajským súdom, nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ani k porušeniu jeho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ústavy a jeho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavný súd k tejto časti sťažnosti konštatuje, že keďže ústavný súd nepovažuje právne závery krajského súdu za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, nesignalizujú, že by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijať záver o porušení týchto jeho práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017